

[Poul Møller.]

statsministeren og regeringen ikke være noget tilbageholdende med at hæfte ordet erhvervsfjendtlig på andre her i salen? Det er dog vel efterhånden evident for alle, at det, regeringen har lidt under, og det, landet har lidt under, er næsten et års erhvervsfjendtlig politik fra regeringens side. Derfor så vi også, at der manglede noget i den rekordliste, som statsministeren fremførte for os her i dag. Der manglede ligesom nederlagene. Det var, ligesom bokseren kun ville sætte sejrene på, da han skulle sælge sin rekordliste. Der manglede en forklaring på, hvorfor Danmark i al denne fremgang har fået en dyrtid hurtigere og raskere end andre europæiske lande; der manglede en forklaring på vores rentestigning; der manglede en forklaring på vores underskud, og der manglede en forklaring på den vigende beskæftigelse, vi har oplevet i efterårs-månederne. Men jeg forstår da godt, at det ville statsministeren ikke kredse om ved denne lejlighed.

Statsministeren nævnte, at skatterefor-arbejdet kunne bringes til fald ved dette her. Jeg vil da sige, at uden hensyn til, hvad der sker ved valget, så respekteres da den beslutning, der er truffet om indførelsen af kildeskatten. Men jeg går også ud fra, at når lovforslaget om engangsskat, som vi stemmer imod, bliver vedtaget, så vil statsministeren tage hensyn til, at der er en sammenhæng, således at denne lov ikke bliver sat i kraft, medmindre den bliver bekræftet igen efter valget.

Det er sagt her i dag, og det er sagt næsten til trivialitet, at man slår arbejderklassens enhed i stykker. Man har talt om arbejderpolitik og om arbejderklassen. Det har svirret med disse ord for os. Det er blevet nævnt af nogen, der formentlig kan tale på arbejderklassens vegne, men som, så vidt jeg ved, erhvervsmæssigt, uddannelsesmæssigt, ikke er mere arbejdere, end jeg er det. Det ville måske en gang imellem være forståeligt, om vi andre får en mistanke om, at det, vi har oplevet i det sidste år, var et forsøg på at føre klassepolitik, for i det øjeblik man ikke kan enes, taler man kun om en enkelt klasse, arbejderklassen, arbejderpolitik. Og man må forstå, at efter det konservative folkepartis op-

fattelse kan vi ikke løse vores økonomiske problemer igennem en klassepolitik, igennem en ensidig arbejderpolitik. Og skulle det, man kalder arbejderflertallet, være gået i stykker og valget medføre, at der ikke længere kan føres en ensidig klassepolitik, så er jeg kun tilfreds med det, og så er det en fordel for hele samfundet. Går det i stykker, arbejderflertallet, det socialistiske flertal, ja, og falder regeringen, så skyldes det alene, at statsministeren siden den 22. november 1966 har spillet et højt spil, et alt, alt for højt spil ved at indgå et samarbejde med og nære tillid til politikere og personer, som han enten altid har fordømt og foragtet, og hvis politik han har modarbejdet, og som har modarbejdet ham, eller hvis personer han slet ikke har kendt — det sidste var måske det værste for ham. Han har spillet dette høje spil. Han har sat hele sin indsats ind på rødt, og hvidt er kommet ud.

Aksel Larsen: Hvis man ikke vidste bedre, ville man blive rørt, når man nu, jeg ved ikke for hvilken gang i hele denne devalueringssituation, hører den konservative ordfører tale rørt og indigneret om de arme, stakkels lønmodtagere, der skal miste en dyrtidsportion og se deres overenskomster tromlet ned af en ryggesløs regering. Jeg er ganske klar over, at hr. Poul Møller er den rette til det dér, han er i lige så høj grad den rette som hr. Heinike, og jeg tænker, at de fleste husker det gamle ord om, at så snakke de ræve for de gæs.

Det, det drejer sig om, er, at vi er blevet påtvunget en devaluering, som var uundgåelig, og som de konservative skulle vente med at give regeringen besked om deres mening om, til de var helt sikre på, at regeringens beslutning var truffet; så kunne de jo farefrit sige, at man skulle slet ikke gøre det — uanset de forklaringer, man giver om, at man måtte have gruppen ind og alt det dér. Man kan meget vel være i stand til, hvis man er politisk leder, at give en regering et råd, selv om man ikke har haft sin gruppe inde, og i det mindste sige sin personlige mening. (Poul Møller: Man vil gerne sikre sig gruppen!). Man vil gerne sikre sig gruppen, ja, men det kan være, der er situationer, hvor man ikke har lov til at vente for længe med den